

Entre el pacte i «mantenella»

Per als qui no tenim el castellà com a llengua habitual ni llengua condicionadora d'actituds mentals i vitals, no és fàcil trobar un equivalent lingüístic al lema històric espanyol que propugna *mantenella i no enmendalla*. Sembla que això vol dir que cal mantenir les pròpies posicions fins i tot quan s'és conscient del propi error, que reconèixer la raó de l'antagonista va contra la pròpia dignitat, que cedir i pactar va en *menoscabo* (¡una altra paraula difícil!) de l'autoritat i de qui l'exerceix.

A hores d'ara, el govern de l'estat deu trobar-se perfectament convençut no solament de l'èxit de la vaga del 14 de desembre, que això ja és evident, sinó del fet que les reivindicacions que la van promoure eren justes, raonables, i perfectament atendibles. Que es pot cedir a les demandes sindicals sense alterar substancialment una política econòmica que ha demostrat la seua eficàcia com a tal. I tanmateix, en la primera reunió d'alt nivell entre govern i sindicats, el pessimisme va ser l'únic resultat visible: el govern no volia cedir. *Podia, però no volia*.

A continuació, dissabte i diumenge, el Comitè Federal del PSOE ha donat una mostra diàfana de les diferències de tarannà, i segurament no sols ideològiques. El president de Castilla-La Mancha, el president d'Extremadura i alguns altres prohoms de l'organització, demanant el cap dels dirigents sindicals: *Militar en UGT consiste en conseguir cambiar su dirección...*, han arribat a dir. El senyor Alfonso Guerra afirmant que el secret de tot és que Nicolás Redondo està frustrat per no ser ell el secretari general del PSOE. El mateix secretari general i president del govern denunciant que UGT està fent-li simplement el joc al PCE. Coses així se suposa que han configurat un «debat polític de gran importància i profunditat». Seria difícil de creure, tanta arrogància i tanta banalitat, si no fóra que la realitat dels fets i de les paraules pronunciades ho confirma.

Si ens pot servir de consol, seria bo recordar que entre les veus que han demanat la concòrdia i l'atenció a les reivindicacions sindicals, es troben les dels representants més

qualificats dels socialistes valencians, catalans i balears. Raimon Obiols, Joan Raventós o Joan Lerma han tingut el seny que a molts dels seus col·legues els ha faltat. Potser només per diferent plantejament ideològic, o potser per altres raons més profundes. El fet és que ni a Catalunya ni al País Valencià no s'han produït els enfrontaments i el distanciament entre el partit i el sindicat que en altres parts ja és dramàtic. Potser és que ací el pacte és una forma més acreditada de resoldre diferències que no el *mantenella*.

Ara, en la nova sèrie de converses després del Comitè Federal, el govern sembla per fi disposat a fer concessions

substancials. Almenys en terme de quantificació econòmica. Si els sindicats valoren en més de 450.000 milions el cost de les seues reclamacions —augment als funcionaris, salari mínim, pensions...—, i el govern afirma que pot arribar a prop dels 300.000, alguna cosa està canviant. Potser que el pacte, al contrari del que amb tant d'èmfasi han afirmat, sí que és possible. I que hi ha efectivament diners suficients per atendre les reivindicacions més immediates. Si no hi ha pacte, no serà certament per una qüestió de diners. Serà per alguna cosa més profunda i més greu.

Regionalistes pacten

S'ha produït per fi el part de les muntanyes. Vuit partits regionalistes espanyols —exactament això: regionalistes espanyols— sembla que s'ha posat d'acord per presentar una llista comuna a les eleccions al Parlament Europeu. Unió Valenciana entre ells, naturalment. Al costat de models tan atractius com la Unió del Pueblo Navarro i el Partido Aragonés Regionalista. Perfecte. Els *nacionalistes* valencians —aquesta mena de *nacionalistes*— no han tingut mai problemes en la pròpia qualificació: un partit regionalista, amb totes les lletres. I si no volen anar amb Aliança Popular, és molt probablement perquè AP no és prou de dretes per al seu gust. No per altra raó de pes. Perquè *regionalistes* ho són tots per igual.